

Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atzīt par spēkā neesošu Apstrīdēto lēmumu, ciktāl tajā sabiedrībām Caremar, Toremar, Siremar un Saremar piešķirtās subsīdijas attiecībā uz pienākumiem sniegt sabiedriskos pakalpojumus atzītas par atbalstu Līguma 87. panta izpratnē;
- pakārtoti, atzīt par spēkā neesošu Apstrīdēto lēmumu, ciktāl tajā sabiedrībām Caremar, Toremar, Siremar un Saremar piešķirtās subsīdijas attiecībā uz pienākumiem sniegt sabiedriskos pakalpojumus klasificētas kā jauns atbalsts, nevis kā jau esošs atbalsts;
- piespriest Komisijai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Pamati un galvenie argumenti atbilst pamatiem un galvenajiem argumentiem lietā T-265/04 (*Adriatica di Navigazione u.c./Komisija*)⁽¹⁾.

⁽¹⁾ *Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēts.

Prasība pret Eiropas Savienības Padomi, ko Centro Provincial de Jóvenes Agricultores de Jaén iesniedza 2004. gada 22. jūlijā

(lieta T-295/04)

(2004/C 251/49)

(*tiesvedības valoda – spāņu*)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 22. jūlijā izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Savienības Padomi, ko cēla Centro Provincial de Jóvenes Agricultores de Jaén ar adresi Haenā (Spānija) un kuru pārstāv José Francisco Vázquez Medina, advokāts, Haenas advokātu kolēģijas loceklis.

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atzīt par *ipso iure* spēkā neesošu Padomes Regulas Nr. 864/04 (EK) 1. panta 7. punktu;
- atlikt lēmuma par izdevumiem pieņemšanu.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītājs apstrīd iepriekšminēto noteikumu, ciktāl tas, lai noteiktu tiešo atbalstu ražotājiem, tikai attiecībā uz olīveļļu pievieno 1999./2000. gada sezonu trim sezonām, kas attiecas uz visiem lauksaimniecības sektoriem (2000./2001., 2001./2002. un 2002./2003. gada sezonas).

Savu prasījumu pamatojumam prasītājs apgalvo, ka papildus tam, ka apstrīdētais noteikums nav pamatots un tādējādi nav ticis izpildīts pamatošanas pienākums, tas arī diskriminē noteiktus reģionus un daudzus zemniekus, ņemot vērā to, ka 1999./2000. gada sezonā raža bija ļoti slikta Andalūzijā un jo īpaši Haenā. Tādējādi ar to vien, ka aprēķinos tiek ņemta vērā šī sezona, Haenas, Kordovas un Grenādas olīveļļas ražotājiem

tieks nodarīts nopietns ekonomisks kaitējums un viņi tādējādi tiek diskriminēti.

Visbeidzot, prasītājs uzskata, ka notikusi pilnvaru pārsniegšana.

Prasība pret Eiropas Savienības Padomi, ko Cristóbal Gallego Martínez, Benito García Burgos un Antonio Parras Rosa iesniedza 2004. gada 22. jūlijā

(lieta T-297/04)

(2004/C 251/50)

(*tiesvedības valoda – spāņu*)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 22. jūlijā izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Savienības Padomi, ko cēla Cristóbal Gallego Martínez, Benito García Burgos un Antonio Parras Rosa ar dzīvesvietu Haenā (Spānija), un kuras pārstāv José Francisco Vázquez Medina, advokāts, Haenas advokātu kolēģijas loceklis.

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atzīt par *ipso iure* spēkā neesošu Padomes Regulas (EK) Nr. 864/04 1. panta 7. punktu;
- atlikt lēmuma par izdevumiem pieņemšanu.

Pamati un galvenie argumenti

Šajā lietā izvirzītie pamati un galvenie argumenti ir identiski lietā T-295/04 minētajiem.

Prasība pret Eiropas Kopienu komisiju, ko Itālijas Republikas iesniedza 2004. gada 22. jūlijā

(lieta T-304/04)

(2004/C 251/51)

(*tiesvedības valoda – itāļu*)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 22. jūlijā ir iesniegta izskatīšanai prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko cēla Itālijas Republika, kuru pārstāv Antonio Cingolo, avvocato dello Stato.

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt Komisijas 2000. gada 19. maija lēmumu K (2004) 1812, kas atzīst par nelikumīgu un atgūstamu Itālijas sniegto atbalstu procentu likmes samazinājuma formā (saskaņā ar 1981. gada likumu Nr. 394) par labu WAM SpA 1996. gada 24. aprīlī 104 313,20 Euro apmērā un 2000. gada 9. novembrī 106 366,60 Euro apmērā (valsts atbalsts Nr. C 4/2003/ (ex NN 102/2002);

— atzīt par spēka neesošiem jebkurus citus saistītus vai papildus pasākumus, kas iespējams ir veikti, un piespriest Eiropas Kopienų Komisijai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Itālijas Republika ir apstrīdējusi Pirmās instances tiesā Eiropas Kopienų Komisijas 2004. gada 19. maija lēmumu K (2004) 1812, kas atzīst par nelikumīgu un atgūstamu Itālijas sniegto atbalstu procentu likmes samazinājuma formā (saskaņā ar 1981. gada likumu Nr. 394) par labu WAM SpA 1996. gada 24. aprīlī 104 313,20 Euro apmērā un 2000. gada 9. novembrī 106 366,60 Euro apmērā (valsts atbalsts Nr. C 4/2003/ (ex NN 102/2002). 1981. gada likums Nr. 394 cita starpā atbalsta Itālijas uzņēmumus, kas vēlas izveidot meitas sabiedrības, pārstāvniecības, veikalus un noliktavas.

Pamatojot savu prasību Itālijas Republika apgalvo, ka ir noticis:

- A) Būtisku formas prasību pārkāpums attiecībā uz tiesībām aizstāvēties, caurskatāmības un tiesību tikt uzklauskātam principu, jo Komisija procedūras ietvaros nav nosūtījusi Itālijai sūdzības kopiju.
- B) Būtisku formas prasību pārkāpums attiecībā uz tiesībām aizstāvēties un atbilstoša pamatojuma trūkums iepriekšējās izmeklēšanas neveikšanai, jo Komisija nav veikusi nepieciešamo izmeklēšanu par sūdzību un papildus pasākumus, kuriem to pilnvaro procedūras Regula Nr. 659/1999 ⁽¹⁾.
- C) Komisijas kļūda faktu kvalifikācijā un Regulas Nr. 69/2001 ⁽²⁾ un 70/2001 ⁽³⁾ 1. panta b) apakšpunkta pārkāpums, jo tā ir kvalificējusi apstrīdēto atbalstu kā "eksporta atbalstu".
- D) Tiesiskās palāvēības un labas ticības principu pārkāpums, jo Komisija apgalvo, ka tai netika paziņots par atbalstu, neska-

toties uz to, ka tās rīcībā bija informācija par Likumu Nr. 394/81. No otras puses apstrīdētā atbalsta mērķis nav tieši saistīts ar eksportu, bet tā pamatmērķis ir internacionālizācija radot pastāvīgas ražošanas bāzes ārvalstīs.

- E) EK līguma 87. panta un tam sekojošo pantu pārkāpums un atbilstoša pamatojuma trūkums. Tiek apgalvots, ka apstrīdētajā lēmumā Komisija nepaskaidro, kāpēc un kādā apjomā tāds atbalsts, kā apstrīdētais, kas ir individuāls un diezgan ierobežota apjoma, varētu ietekmēt tirdzniecību starp dalībvalstīm. Atbildētāja nav paskaidrojusi ne to, uz kādiem pierādījumiem tā balsta savu apsūdzību par konkurences izkropļošanu Kopienā, pirmām kārtām attiecībā uz atbalstu, kura apjoms ir diezgan ierobežots.
- F) Regulas Nr. 69/2001 4. panta pārkāpums un atbilstoša pamatojuma trūkums, jo Komisija šo normu ir piemērojusi ar atpakaļejošu spēku darbībām, kas iepriekš bija pakļautas spēkā esošajām tiesību normām.
- G) Atbilstoša pamatojuma trūkums, nelogiskums, taisnīguma principa pārkāpums un nepareiza Regulas Nr. 69/2001 un Regulas Nr. 70/2001 piemērošana, jo Komisija noteica atgūstamā atbalsta apjomu, pamatojoties uz kritērijiem, ko var uzskatīt par neatbilstošiem un kļūdainiem.

⁽¹⁾ Padomes 1999.gada 22. marta Regula (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta piemērošanai (OV L 83, 27.3.1999., 1. lpp)

⁽²⁾ Komisijas 2001. gada 12. janvāra Regula (EK) Nr. 69/2001 par EK līguma 87. un 88. panta piemērošanu de minimis atbalstam (OV L 10, 13.1.2001., 30. lpp.)

⁽³⁾ Komisijas 2001. gada 12. janvāra Regula (EK) Nr. 70/2001 par EK līguma 87. un 88. panta piemērošanu, sniedzot valsts atbalstu maziem un vidējiem uzņēmumiem (OV L 10, 13.1.2001., 30. lpp.)